

Art. 3. – În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *adoptat* – persoana care a fost sau urmează să fie adoptată în condițiile prezentei legi;

b) *adoptator* – persoana care a adoptat sau dorește să adopte, în condițiile prezentei legi;

c) *adopecie internă* – adopția în care atât adoptatorul sau familia adoptatoare, cât și adoptatul au domiciliul în România;

d) *adopecie internațională* – adopție care, în condițiile prezentei legi, nu este adopție internă;

e) *atestat* - documentul întocmit în condițiile prezentei legi, care face dovada capacității de a adopta rezultată din îndeplinirea garanțiilor morale și condițiilor materiale necesare dezvoltării depline și armonioase a personalității copilului;

f) *Convenția de la Haga* – Convenția asupra protecției copiilor și cooperării în materia adopției internaționale, încheiată la Haga la 29 mai 1993 și ratificată de România prin Legea nr. 84/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 21 octombrie 1994;

g) *copil* - persoana care nu a împlinit vârsta de 18 ani sau nu a dobândit capacitate deplină de exercițiu, în condițiile legii;

h) *Direcția* – Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, instituție publică, cu personalitate juridică înființată în subordinea consiliilor județene, respectiv consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București, în condițiile legii;

i) *familie adoptatoare* – soțul și soția care au adoptat sau doresc să adopte, în condițiile prezentei legi;

j) *familie* – părinți și copiii aflați în întreținerea acestora;

k) *familie extinsă* – părinții, copilul și rudele firești ale acestuia, până la gradul IV inclusiv;

l) *familie substitutivă* – persoanele, altele decât cele care aparțin familiei extinse care, în condițiile legii, asigură creșterea și îngrijirea copilului;

m) *Oficiu* - organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, înființat prin reorganizarea Comitetului Român pentru Adopții, cu atribuții de supraveghere și coordonare a activităților referitoare la adopție;

n) *părinte firească* - persoana față de care copilul are stabilită filiația firească, în condițiile legii;

o) *planul individualizat de protecție* – documentul prin care se realizează planificarea serviciilor, prestațiilor și măsurilor de protecție specială a copilului, pe baza evaluării psiho-sociale a acestuia și a familiei sale, în vederea integrării copilului care a fost separat de familia sa, într-un mediu familial stabil permanent, în cel mai scurt timp posibil;

p) *stat primitor* - statul în care domiciliază adoptatorul sau familia adoptatoare în cazul adopției internaționale și în care se deplasează adoptatul în urma încuviințării adopției.

Art. 4. – Pe tot parcursul procedurii de adopție, Direcția, în a cărei rază teritorială domiciliază copilul, este obligată să ofere copilului informații și explicații clare și complete, potrivit vârstei și gradului său de maturitate, referitoare la etapele și durata procesului de adopție, la efectele acesteia, precum și la adoptator sau familia adoptatoare și rudele acestora.

CAPITOLUL II

Condițiile de fond ale adopției

Art. 5. – (1) Adopția se încheie numai dacă aceasta este în interesul superior al copilului.

(2) Copilul poate fi adoptat până la împlinirea vârstei majoratului civil.

(3) Persoana majoră poate fi adoptată numai dacă adoptatorul sau familia adoptatoare a crescut-o în timpul minorității sale.

Art. 6. – (1) În cadrul procedurii de adopție, se iau măsurile necesare pentru ca frații să fie încredințați împreună.

(2) Încredințarea separată a fraților în vederea adopției, precum și adopția acestora de către persoane sau familii diferite se poate face numai dacă acest lucru este în interesul lor superior.

Art. 7. – (1) Copilul, respectiv majorul avut în vedere de art. 5 alin.(3) nu poate fi adoptat de mai mulți adoptatori, nici simultan, nici succesiv.

(2) Prin excepție de la prevederile alin.(1), poate fi încuviințată, după caz, adopția simultană sau adopții succesive, atunci când adoptatorii sunt soț și soție.

(3) Prin excepție de la prevederile alin.(1) și (2), poate fi încuviințată o nouă adopție atunci când:

a) adoptatorul sau soții adoptatori au decedat; în acest caz, adopția anterioară se consideră desfăcută pe data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești de încuviințare a noii adopții;

b) adopția anterioară a încetat din orice alt motiv.

Art. 8. – (1) Adopția între frați este interzisă.

(2) Adopția a doi soți sau foști soți de către același adoptator sau familie adoptatoare, precum și adopția între soți sau foști soți este interzisă.

(3) Persoanele cu boli psihice și handicap mintal nu pot adopta.

Art. 9. – (1) Pot adopta numai persoanele care au capacitate deplină de exercițiu și care sunt cu cel puțin 18 ani mai în vârstă decât cel pe care doresc să-l adopte.

(2) Pentru motive temeinice, instanța judecătorească poate încuviința adopția chiar dacă diferența de vârstă dintre adoptat și adoptatori este mai mică de 18 ani, dar în nici o situație, mai puțin de 15 ani.

Art. 10. – (1) Adoptatorul sau familia adoptatoare trebuie să îndeplinească garanțiile morale și condițiile materiale necesare dezvoltării depline și armonioase a personalității copilului.

(2) Îndeplinirea garanțiilor și condițiilor prevăzute la alin. (1) se atestă de către autoritățile competente, potrivit prevederilor prezentei legi.

Art. 11. – (1) Persoanele care trebuie să consimtă la adopție sunt următoarele:

a) părinții firești sau, după caz, tutorele copilului ai cărui părinți firești sunt decedați, necunoscuți, declarați morți sau dispăruți ori puși sub interdicție, în condițiile legii;

b) copilul care a împlinit vârsta de 10 ani;

c) adoptatorul sau, după caz, familia adoptatoare;

(2) Nu este valabil consimțământul dat în considerarea promisiunii sau efectuării unei contraprestații, indiferent de natura acesteia, fie ea anterioară sau ulterioară.

Art. 12. – (1) Consimțământul la adopție trebuie să fie dat de către părinții firești ai copilului. În cazul adopției copilului și de către soțul adoptatorului, consimțământul trebuie exprimat de către soțul care este deja părinte adoptator al copilului.

(2) Părintele sau părinții decăzuți din drepturile părintești sau cărora li s-a aplicat pedeapsa interzicerii drepturilor părintești păstrează dreptul de a consimți la adopția copilului. Consimțământul reprezentantului legal este obligatoriu.

(3) Dacă unul dintre părinții firești este decedat, necunoscut, declarat, în condițiile legii, mort sau dispărut, pus sub interdicție, precum și dacă se află, din orice împrejurare, în imposibilitate de a-și manifesta voința, consimțământul celuilalt părinte este îndestulător.

(4) Consimțământul părinților firești ai copilului nu este necesar, dacă ambii se găsesc în oricare dintre situațiile prevăzute la alin. (3), precum și în cazul adopției prevăzute la art. 5 alin. (3).

Art. 13. – În mod excepțional, instanța judecătorească poate trece peste refuzul părinților firești sau, după caz, al tutorelui, de a consimți la adopția copilului, dacă se dovedește, prin orice mijloc de probă, că aceștia refuză în mod abuziv să-și dea consimțământul la adopție și instanța apreciază că adopția este în interesul superior al copilului, ținând seama și de opinia acestuia dată în condițiile art.11 lit.b), cu motivarea expresă a hotărârii în această privință.

Art. 14. – Părinții firești ai copilului sau, după caz, tutorele acestuia trebuie să consimtă la adopție în mod liber, necondiționat, și numai după ce au fost informați în mod corespunzător asupra consecințelor adopției, în special asupra încetării legăturilor de rudenie ale copilului. Direcția în a cărei raza teritorială locuiesc părinții firești sau, după caz, tutorele este obligată să asigure consilierea și informarea acestora înaintea exprimării de către aceștia a consimțământului la adopție și să întocmească un raport în acest sens.

Art. 15. – (1) Consimțământul părinților firești sau, după caz, al tutorelui se dă în fața instanței judecătorești o dată cu soluționarea cererii de deschidere a procedurii adopției.

(2) În cazul adopției copilului de către soțul părintelui său, consimțământul părintelui firesc se dă în formă autentică prin act notarial.

(3) O dată cu solicitarea consimțământului prevăzut la alin.(1), instanța solicită Direcției raportul care confirmă îndeplinirea obligației prevăzute la art.14.

Art. 16. – (1) Consimțământul la adopție al părinților firești ai copilului sau, după caz, al tutorelui poate fi dat numai după trecerea unui termen de 60 de zile de la data nașterii copilului înscrisă în certificatul de naștere.

(2) Părintele firesc sau, după caz, tutorele poate revoca consimțământul în termen de 30 de zile de la data exprimării lui în condițiile legii.

Art. 17. – (1) Consimțământul la adopție al copilului care a împlinit vârsta de 10 ani se dă în fața instanței judecătorești, în faza încuviințării adopției.

(2) Adopția nu va putea fi încuviințată fără consimțământul copilului care a împlinit vârsta de 10 ani.

(3) Anterior exprimării consimțământului, Direcția în a cărei raza teritorială domiciliază copilul care a împlinit vârsta de 10 ani îl va sfătui și informa pe acesta, ținând seama de vârsta și de maturitatea sa, în special asupra consecințelor adopției și ale consimțământului său la adopție și va întocmi un raport în acest sens.

Art. 18. – (1) Consimțământul adoptatorului sau familiei adoptatoare se dă în fața instanței judecătorești o dată cu soluționarea cererii de încuviințare a adopției.

(2) Dacă persoana care dorește să adopte este căsătorită, este necesar și consimțământul soțului său, cu excepția cazurilor în care acesta este în imposibilitate de a-și manifesta voința. Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL III

Procedura adopției interne

Secțiunea 1

Atestarea adoptatorului sau a familiei adoptatoare

Art. 19. – (1) Evaluarea garanțiilor morale și a condițiilor materiale ale adoptatorului sau familiei adoptatoare se face, pe baza solicitării lor, de către Direcția de la domiciliul acestora și trebuie să aibă în vedere:

a) personalitatea, starea sănătății și situația economică a adoptatorului sau familiei adoptatoare, viața familială, condițiile de locuit, aptitudinea de educare a unui copil;

b) motivele pentru care adoptatorul sau familia adoptatoare dorește să adopte;

c) motivele pentru care, în cazul în care numai unul dintre cei doi soți solicită să adopte un copil, celălalt soț nu se asociază la cerere;

d) impedimente de orice natură relevante pentru capacitatea de a adopta.

(2) Pe baza rezultatelor evaluării prevăzute la alin.(1), Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul adoptatorului sau familiei adoptatoare decide în termen de 60 de zile de la data depunerii cererii de evaluare de către adoptator sau familia adoptatoare dacă acesta sau aceștia sunt sau nu apti să adopte. În cazul unui rezultat favorabil al evaluării, Direcția va elibera atestatul de persoană sau familie aptă să adopte.

(3) Atestatul eliberat de Direcția în a cărei rază teritorială domiciliază adoptatorul sau familia adoptatoare este valabil pentru o perioadă de un an. Valabilitatea acestui atestat poate fi prelungită anual cu condiția respectării aceluiași condiții prevăzute la alin.(1) și în urma unei solicitări de reînnoire din partea adoptatorului sau familiei adoptatoare.

(4) În cazul unui rezultat nefavorabil al evaluării, adoptatorul sau familia adoptatoare au dreptul să solicite Direcției, în termen de 30 de zile de la comunicarea rezultatului, reevaluarea.

(5) Rezultatul nefavorabil al reevaluării poate fi atacat, în termen de 15 de zile de la data comunicării, la instanța competentă în materia adopției de la domiciliul adoptatorului.

Art. 20. – Obținerea atestatului nu este necesară în următoarele cazuri:

- a) pentru adopția prevăzută la art.5 alin.(3);
- b) pentru adopția copilului de către soțul părintelui firesc sau adoptiv.

Art. 21. – Pe parcursul procesului de evaluare, Direcția în a cărei rază teritorială domiciliază adoptatorul sau familia adoptatoare este obligată să asigure acestora serviciile de pregătire/consiliere necesare pentru a-și asuma în cunoștință de cauză și în mod corespunzător rolul de părinte.

Secțiunea a 2-a *Deschiderea procedurii adopției interne*

Art. 22. – (1) Pe baza planului individualizat de protecție, astfel cum este acesta reglementat de Legea privind protecția și promovarea drepturilor copilului, Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului efectuează demersuri pentru reintegrarea copilului în familie sau, după caz, pentru plasamentul copilului în familia extinsă sau substitutivă.

(2) Planul individualizat de protecție poate avea ca finalitate adopția internă dacă demersurile pentru reintegrarea copilului în familie sau în familia lărgită au eșuat.

(3) Direcția în a cărei rază teritorială domiciliază copilul va sesiza, în termen de 30 de zile de la finalizarea demersurilor prevăzute la alin. (2), instanța judecătorească de la domiciliul copilului, pentru a se încuviința deschiderea procedurii adopției interne.

Art. 23. – (1) Încuviințarea deschiderii procedurii adopției interne se face numai dacă:

- a) planul individualizat de protecție stabilește necesitatea adopției interne;
- b) părinții copilului sau, după caz, tutorele își exprimă consimțământul la adopție, în condițiile prezentei legi; dispozițiile art.12 alin.(2), (3) sau (4) ori ale art.13 se aplică în mod corespunzător.

(2) Direcția face dovada efectuării corespunzătoare a demersurilor prevăzute la art.22 alin.(1) și (2). În situația copilului pentru care s-a instituit tutela, încuviințarea deschiderii procedurii adopției interne se face la solicitarea Direcției în a cărei rază teritorială domiciliază copilul, numai dacă instanța constată îndeplinirea condiției prevăzute la alin. (1) lit. b) și apreciază că deschiderea procedurii adopției interne este în interesul superior al copilului.

(3) Hotărârea judecătorească irevocabilă prin care instanța admite cererea Direcției produce următoarele efecte:

a) drepturile și obligațiile părintești ale părinților firești sau, după caz, cele exercitate de persoane fizice sau juridice se suspendă;

b) drepturile și obligațiile părintești sunt exercitate de către consiliul județean sau, după caz, consiliul local al sectorului municipiului București în a cărui rază teritorială domiciliază copilul.

(4) Prin excepție, efectele hotărârii judecătorești prevăzute la alin.(3) încetează de drept dacă, în termen de un an de la data rămânerii irevocabile a hotărârii, Direcția nu a identificat o persoană sau familie corespunzătoare pentru copil și nu a inițiat procedurile prevăzute de prezenta lege în vederea realizării unei adopții interne.

(5) În situația prevăzută la alin. (4), Direcția este obligată să revizuiască planul individualizat de protecție a copilului și să solicite instanței judecătorești, în funcție de finalitatea acestuia, următoarele:

a) menținerea, modificarea sau încetarea măsurii de protecție a copilului;

b) încuviințarea unei noi proceduri de deschidere a adopției.

Art. 24. – Dispozițiile prezentei secțiuni nu sunt aplicabile în cazul adopțiilor prevăzute la art. 5 alin. (3) și art. 20 lit. b).

Secțiunea a 3-a *Încredințarea în vederea adopției*

Art. 25. – (1) Adopția nu poate fi încuviințată de către instanța judecătorească decât după ce copilul a fost încredințat pentru o perioadă de 90 de zile persoanei sau familiei care dorește să-l adopte, astfel încât instanța să poată aprecia, în mod rațional, asupra relațiilor de familie care s-ar stabili dacă adopția ar fi încuviințată.

(2) Capacitatea de adaptare, fizică și psihică, a copilului, la noul mediu familial va fi analizată în raport cu condițiile de natură socio-profesională, economică, culturală, de limbă, religie și cu orice alte asemenea elemente caracteristice locului în care trăiește copilul în perioada încredințării și care ar putea avea relevanță în aprecierea evoluției ulterioare a acestuia în cazul încuviințării adopției.

Art. 26. – (1) În termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care s-a încuviințat deschiderea procedurii adopției interne, Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului efectuează demersurile necesare identificării celui mai potrivit adoptator sau familii adoptatoare pentru copil.

(2) În termenul prevăzut la alin. (1), Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului analizează cu prioritate posibilitatea încredințării copilului în vederea adopției cu prioritate unei rude din familia extinsă, cu excepția cazului prevăzut la art.8 alin.(1), asistentului maternal profesionist la care se află copilul ori unei alte persoane sau familii la care copilul se află în plasament.

(3) Dacă nu există solicitări din partea persoanelor sau familiilor prevăzute la alin. (2), Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului efectuează demersuri în vederea identificării pe raza sa administrativ-teritorială a unei persoane sau familii atestate și aflate în evidența Oficiului.

(4) Dacă, după expirarea termenului prevăzut la alin.(1), Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului nu a identificat o persoană sau familie adoptatoare dintre persoanele prevăzute la alin.(2) și (3), solicită Oficiului ca în termen de 5 zile să-i transmită lista centralizată la nivel național a persoanelor sau familiilor adoptatoare atestate și înscrise în Registrul Național pentru Adopții.

(5) Alegerea adoptatorului sau a familiei adoptatoare potrivite pentru copil se face în termen de 60 de zile de la primirea listei centralizate, de către Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, ținând cont de interesul superior al acestuia, informațiile cuprinse în atestatul adoptatorului și, respectiv, evoluția situației copilului până la acea dată.

(6) Selectarea adoptatorului sau a familiei adoptatoare se notifică, în termen de 3 zile, Direcției de la domiciliul acestora.

Art. 27. – (1) În urma procesului de selecție, Direcția de la domiciliul copilului verifică și constată compatibilitatea acestuia cu adoptatorul sau familia adoptatoare.

(2) Determinarea compatibilității se realizează luând în considerare nevoile copilului, dorințele și opiniile exprimate de acesta, acordându-le importanța cuvenită. Interesul superior al copilului trebuie luat în considerare cu prioritate.

(3) În situația în care, în urma efectuării verificării prevăzute la alin.(1) și (2), Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului constată compatibilitatea acestuia cu persoana sau familia adoptatoare selectată, sesizează de îndată instanța judecătorească pentru încredințarea copilului în vederea adopției.

Art. 28. – Încredințarea în vederea adopției se dispune de către instanța judecătorească de la domiciliul copilului pentru o perioadă de 90 de zile.

Art. 29. – (1) Încredințarea în vederea adopției nu este necesară în următoarele cazuri:

- a) pentru adopția prevăzută la art.5 alin.(3);
- b) pentru adopția prevăzută la art.20 lit. b);
- c) pentru adopția copilului pentru care a fost deschisă procedura adopției interne și acesta a fost plasat la adoptator sau la familia adoptatoare, iar măsura plasamentului durează de cel puțin 90 de zile;
- d) pentru adopția copilului de către tutorele său, dacă au trecut cel puțin 90 de zile de la data instituirii tutelei.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) persoana sau familia care dorește să adopte va putea solicita în mod direct instanței judecătorești încuviințarea adopției, în condițiile prezentei legi.

Art. 30. – (1) Pe durata încredințării copilului în vederea adopției, domiciliul acestuia se află la persoana sau familia căreia i-a fost încredințat. Efectuarea actelor obișnuite necesare exercitării drepturilor și îndeplinirii obligațiilor părintești, cu excepția celor care conduc la încheierea unui act juridic, se realizează de către persoana sau familia căreia acesta i-a fost încredințat.

(2) Dreptul de a reprezenta copilul în actele juridice sau, după caz, de a încuviința actele pe care acesta le încheie, precum și dreptul de a administra bunurile copilului se exercită de către consiliul județean sau local al sectorului municipiului București în a cărei rază teritorială domiciliază persoana sau familia căreia i-a fost încredințat copilul în vederea adopției. Dreptul de administrare poate fi delegat în mod excepțional, către persoana sau familia căreia i s-a încredințat copilul pentru efectuarea unor acte speciale, în interesul copilului, care vor fi expres menționate în cuprinsul documentului prin care se acordă delegarea.

Art. 31. – (1) În perioada încredințării copilului în vederea adopției, Direcția de la domiciliul adoptatorului sau familiei adoptatoare urmărește evoluția copilului și a relațiilor dintre acesta și persoana sau familia căreia i-a fost încredințat, întocmind în acest sens rapoarte bilunare.

(2) La sfârșitul perioadei de încredințare în vederea adopției, Direcția întocmește un raport final referitor la evoluția relațiilor dintre copil și adoptatori, pe care îl comunică instanței competente în vederea soluționării cererii de încuviințare a adopției.

(3) Întocmirea și comunicarea raportului prevăzut la alin.(2) sunt obligatorii și în cazul adopției copilului aflat într-una din situațiile prevăzute la art.29 alin.(1) lit. c) și d).

(4) Cererea de încuviințare a adopției adresată instanței judecătorești prelungește de drept perioada de încredințare până la soluționarea cererii prin hotărâre judecătorească irevocabilă.

Art. 32. – (1) Dacă pe durata perioadei de încredințare în vederea adopției, Direcția în a cărei rază teritorială domiciliază adoptatorul sau familia adoptatoare constată neadaptarea copilului cu persoana sau familia adoptatoare sau existența oricăror alte motive de natură să împiedice finalizarea procedurii de adopție, sesizează de îndată instanța judecătorească, în vederea revocării sau, după caz, prelungirii măsurii încredințării.

(2) Dispozițiile privind procedura de judecată a cererilor referitoare la încredințare se aplică în mod corespunzător și în cazul cererilor prevăzute la alin. (1). Hotărârea prin care instanța de fond dispune revocarea sau prelungirea încredințării este executorie de drept.

Art. 33 – Dacă, în situația prevăzută la art. 32 alin. (1), instanța judecătorească dispune revocarea măsurii încredințării, Direcția este obligată să reia procedura prevăzută la art. 26 și 27.

Secțiunea a 4-a
Încuviințarea adopției

Art. 34. – Încuviințarea adopției este de competența instanțelor judecătorești.

Art. 35 – (1) Cererea de încuviințare a adopției poate fi introdusă direct de către adoptator sau familia adoptatoare în situația adopției prevăzute la art. 5 alin.(3) și art. 20 lit.b), în toate celelalte cazuri cererea de încuviințare a adopției putând fi introdusă fie de către adoptator sau familia adoptatoare, fie de către Direcția de la domiciliul acestora, la sfârșitul perioadei de încredințare în vederea adopției sau, după caz, la împlinirea termenelor prevăzute pentru adopția copilului aflat într-una din situațiile indicate la art. 29 alin.(1) lit.c) și d).

(2) Cererea de încuviințare a adopției este însoțită de următoarele acte:

- a) certificatul de naștere al copilului, în copie legalizată;
- b) certificatul medical privind starea de sănătate a copilului, eliberat de către unități publice nominalizate de către Direcția de Sănătate Publică;
- c) atestatul valabil al adoptatorului sau familiei adoptatoare;
- d) hotărârea judecătorească irevocabilă de încredințare în vederea adopției;
- e) certificatele de naștere ale adoptatorului sau ale soțului și soției din familia adoptatoare în copie legalizată;
- f) certificatul de căsătorie al adoptatorului sau al soților din familia adoptatoare, în copie legalizată;
- g) cazierul judiciar al adoptatorului sau, după caz, al fiecărui membru al familiei adoptatoare;
- h) certificatul medical privind starea de sănătate a adoptatorului, eliberat de medicul de familie pe lista căruia este înscris;

i) documentele doveditoare cu privire la exprimarea consimțământului părinților firești, în măsura în care nu s-a pronunțat anterior o hotărâre judecătorească de încuviințare a deschiderii procedurii adopției interne a copilului; dispozițiile art. 12 alin.(3) sau (4) ori ale art.13 se aplică în mod corespunzător.

Art. 36. – Direcția în a cărei rază teritorială domiciliază persoana sau familia adoptatoare va avea obligația de a depune rapoartele finale prevăzute la art. 31 alin.(2) sau, după caz, art. 31 alin.(3) până cel mai târziu cu 5 zile înaintea termenului la care a fost citată pentru judecarea cauzei, precum și, după caz, de a da instanței judecătorești orice relații necesare pentru soluționarea cererii de încuviințare a adopției.

Art. 37. – (1) Instanța judecătorească va admite cererea de încuviințare a adopției numai dacă, pe baza probelor administrate, și-a format convingerea că adopția este în interesul superior al copilului.

(2) În termen de 5 zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii judecătorești prin care s-a încuviințat adopția, Direcția care a participat la judecarea cererii de încuviințare a adopției va înștiința în scris părinții firești despre aceasta.

Art. 38. – (1) Direcția de la domiciliul copilului va urmări și va întocmi rapoarte trimestriale cu privire la evoluția copilului și a relațiilor dintre acesta și părinții săi adoptivi pe o perioadă de cel puțin doi ani după încuviințarea adopției.

(2) Direcția de la domiciliul copilului are obligația să asigure părinților adoptivi servicii post-adopție.

CAPITOLUL IV

Procedura adopției internaționale

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Art. 39. – Adopția internațională a copilului care are domiciliul în România poate fi încuviințată numai în situația în care adoptatorul sau unul dintre soții din familia adoptatoare care domiciliază în străinătate este bunicul copilului pentru care a fost încuviințată deschiderea procedurii adopției interne.

Art. 40. – (1) Cererea de încuviințare a adopției se transmite instanței judecătorești de către Oficiu.

(2) Instanța judecătorească se va pronunța, în condițiile prezentei legi, numai după analizarea raportului Direcției referitoare la existența altor solicitări similare din partea rudelor copilului până la gradul IV, cu domiciliul în România.

Art. 41. – Adopția internațională are efectele prevăzute la art. 50-53 și presupune deplasarea copilului pe teritoriul statului primitor, în urma încuviințării adopției de către instanța judecătorească română.

Art. 42. – Adopția internațională, în cazul în care adoptatul are domiciliul în străinătate, iar adoptatorul sau familia adoptatoare are domiciliul în România, este supusă dispozițiilor art. 30 – 33 din Legea nr.105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat.

Secțiunea a 2-a

Atestarea adoptatorului sau familiei adoptatoare din statul de primire

Art. 43. – (1) Cererile persoanelor sau familiilor care au domiciliul pe teritoriul altui stat, parte a Convenției de la Haga, și care doresc să adopte un copil din România sunt transmise Oficiului, prin intermediul autorității centrale competente din statul respectiv sau al organizațiilor sale acreditate.

(2) În cazul statelor care nu sunt părți la Convenția de la Haga, cererile prevăzute la alin.(1) se transmit Oficiului prin intermediul autorității desemnate cu atribuții în domeniul adopției internaționale sau prin intermediul organizațiilor acreditate în acest sens în statul de primire.

(3) Organizațiile acreditate prevăzute la alin.(1) și (2) trebuie să fie autorizate și de Oficiu, în conformitate cu metodologia aprobată prin hotărâre a Guvernului.

Art. 44. – Cererea adoptatorului sau familiei adoptatoare este luată în evidență de Oficiu numai dacă autoritatea centrală competentă din statul primitor sau organizațiile sale acreditate și autorizate în condițiile legii atestă că:

a) adoptatorul sau familia adoptatoare îndeplinește condițiile de eligibilitate pentru adopție și este apt să adopte în conformitate cu legislația aplicabilă în statul primitor;

b) adoptatorul sau familia adoptatoare a beneficiat de consilierea necesară în vederea adopției în statul primitor;

c) este asigurată urmărirea evoluției copilului după adopție pe o perioadă de cel puțin doi ani;

d) sunt asigurate serviciile post-adopție pentru copil și familie în statul primitor.

Art. 45. – (1) Cererile transmise Oficiului trebuie însoțite de următoarele documente:

a) un raport întocmit de autoritățile competente din statul primitor, cuprinzând informații cu privire la identitatea persoanelor care doresc să adopte, capacitatea și aptitudinea lor de a adopta, situația lor personală, familială, materială și medicală, mediul social, motivele care îi determină să adopte un copil din România, precum și cu privire la copiii pe care ar putea să-i primească spre adopție; concluziile raportului vor fi susținute prin documentele eliberate de autoritățile competente din statul primitor;

b) certificatele de naștere și căsătorie și actele de identitate ale persoanelor care doresc să adopte, în copie legalizată și însoțite de traducerea lor legalizată în limba română;

c) cazierile judiciare ale persoanelor care doresc să adopte;

d) raport medical întocmit separat pentru fiecare adoptator;

e) actul din care să rezulte că există garanția că adoptatul are posibilitatea să intre și să locuiască permanent în statul primitor.

(2) Documentele prevăzute la alin.(1) lit. a), c), d) și e) vor fi prezentate în original și însoțite de traducerea legalizată în limba română.

Secțiunea a 3-a

Încuviințarea adopției internaționale de către instanță

Art. 46. – (1) Cererea de încuviințare a adopției, însoțită de documentele prevăzute la art. 43-45, se înaintează de către Oficiu instanței judecătorești.

(2) Prevederile capitolului VII se aplică în mod corespunzător.

(3) Oficiul are obligația de a se asigura că adoptatul va beneficia în țara străină de garanțiile și normele echivalente acelor existente în cazul unei adopții naționale; la pronunțarea asupra cererii de încuviințare a adopției instanța judecătorească va avea în vedere și documentul care atestă îndeplinirea acestei obligații.

Art. 47. – Pe baza hotărârii judecătorești irevocabile de încuviințare a adopției, Oficiul eliberează, în termen de 3 zile de la data comunicării acesteia, un certificat care atestă că adopția este conformă cu normele Convenției de la Haga.

Art. 48. – Deplasarea adoptatului din România în statul de domiciliu al adoptatorului sau al familiei adoptatoare este posibilă numai atunci când hotărârea de încuviințare a adopției este irevocabilă. Adoptatul se deplasează numai însoțit de adoptator sau familia adoptatoare, în condiții de siguranță corespunzătoare nevoilor adoptatului.

Art. 49. – (1) Oficiul are obligația să urmărească evoluția copilului și a relațiilor dintre acesta și părintele sau părinții săi adoptivi cel puțin doi ani după încuviințarea adopției, prin intermediul autorității centrale competente sau organizației acreditate ori autorizate din statul de domiciliu al părinților adoptivi.

(2) În scopul îndeplinirii obligației prevăzute la alin.(1), Oficiul trebuie să solicite transmiterea de rapoarte trimestriale autorității

centrale competente sau organizației acreditate și autorizate din statul primitor.

(3) În cazul în care, ulterior adopției internaționale, adoptatorul sau familia adoptatoare își stabilește domiciliul în România, urmărirea evoluției copilului cade în sarcina Direcției în a cărei rază teritorială adoptatul își are domiciliul.

CAPITOLUL V

Efectele adopției

Art. 50. – (1) Adopția produce efecte numai de la data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești prin care a fost încuviințată.

(2) Prin adopție se stabilește filiația între adoptat și cel care adoptă, precum și legături de rudenie între adoptat și rudele adoptatorului.

(3) În momentul stabilirii filiației prin adopție, rudenia firească dintre adoptat și descendenții săi, pe de o parte, și părinții săi firești și rudele acestora, pe de altă parte, încetează, cu excepția adopției prevăzute la art.20 lit. b), caz în care încetarea raporturilor de rudenie se aplică numai în raport cu părintele firesc și rudele părintelui firesc care nu este căsătorit cu adoptatorul.

(4) Impedimentul la căsătorie izvorât din rudenie există, potrivit legii, atât între adoptat și descendenții acestuia, pe de o parte, și rudele sale firești, pe de altă parte, cât și între adoptat și descendenții acestuia, pe de o parte, și persoanele cu care a devenit rudă prin efectul adopției, pe de altă parte.

(5) Efectele adopției internaționale, precum și efectele în cazul anulării adopției internaționale asupra cetățeniei adoptatului sunt cele prevăzute de Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 51. – (1) Adoptatorul are față de copilul adoptat drepturile și îndatoririle părintelui firesc față de copilul său.

(2) În cazul în care adoptatorul este soțul părintelui firesc al adoptatului, drepturile și îndatoririle părintești se exercită de către adoptator și părintele firesc căsătorit cu acesta.

(3) Adoptatul are față de adoptator drepturile și îndatoririle de orice natură pe care le are o persoană față de părinții săi firești.

Art. 52. – (1) Adoptatorii vor informa copilul că este adoptat, de îndată ce vârsta și gradul de maturitate ale acestuia o permit.

(2) Adoptatorii și adoptatul au dreptul să obțină din partea autorităților competente extrase din registrele publice al căror conținut atestă faptul, data și locul nașterii, dar nu dezvăluie în mod expres adopția și nici identitatea părinților firești.

(3) Identitatea părinților firești ai adoptatului poate fi dezvăluită înainte de dobândirea de către acesta a capacității depline de exercițiu numai pentru motive medicale, cu autorizarea instanței judecătorești, la cererea oricărui dintre adoptatori, a adoptatului, soțului sau descendenților acestuia ori a reprezentantului unei instituții medicale sau unui spital.

(4) După dobândirea capacității depline de exercițiu, adoptatul poate solicita tribunalului în a cărui rază teritorială se află domiciliul său ori, în cazul în care el nu are domiciliul în România, Tribunalului București, să-i autorizeze accesul la informațiile aflate în posesia oricăror autorități publice cu privire la identitatea părinților săi firești.

(5) Instanța citează Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, Oficiul, precum și orice altă persoană a cărei ascultare poate fi utilă pentru soluționarea cererii și va putea admite cererea dacă, potrivit probelor administrate, constată că accesul la informațiile solicitate nu este dăunător integrității psihice și echilibrului emoțional ale solicitantului și dacă adoptatul în cauză a beneficiat de consiliere din partea Direcției.

Art. 53. – (1) Adoptatul dobândește prin adopție numele adoptatorului.

(2) Dacă adopția se face de către doi soți ori de către soțul care adoptă pe copilul celuilalt soț, iar soții au nume comun, adoptatul va purta acest nume. În cazul în care soții nu au nume de familie comun, ei sunt obligați să declare instanței judecătorești care încuviințează adopția, numele pe care adoptatul urmează să-l poarte.

(3) Pentru motive temeinice, instanța, încuviințând adopția, la cererea adoptatorului sau familiei adoptatoare și cu consimțământul copilului care a împlinit 10 ani, poate dispune schimbarea prenumelui copilului adoptat.

(4) În cazul adopției unei persoane căsătorite care poartă un nume comun în timpul căsătoriei, soțul adoptat poate primi în timpul căsătoriei numele adoptatorului, cu consimțământul celuilalt soț acordat în fața instanței care încuviințează adopția.

(5) Pe baza hotărârii judecătorești irevocabile de încuviințare a adopției, serviciul de stare civilă competent întocmește, în condițiile legii, un nou act de naștere al copilului, în care adoptatorii vor fi trecuți ca fiind părinții săi firești. Vechiul act de naștere se va păstra, menționându-se pe marginea acestuia întocmirea noului act.

CAPITOLUL VI

Încetarea adopției

Art. 54. – Adopția încetează prin desfacere sau ca urmare a declarării nulității acesteia.

Art. 55. – Adopția se desface în cazul prevăzut la art.7 alin.(3) lit.a).

Art. 56. – (1) Adopția este nulă, dacă a fost încheiată în alt scop decât acela al ocrotirii interesului superior al copilului sau cu încălcarea oricăror condiții de fond sau de formă prevăzute de lege.

(2) Cu toate acestea, instanța va putea respinge cererea de declarare a nulității adopției, dacă va constata că menținerea adopției este în interesul celui adoptat.

Art. 57. - Acțiunea în declararea nulității adopției aparține oricărei persoane interesate. După dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, acțiunea aparține numai acestuia.

Art. 58. – (1) Cauzele privind declararea nulității adopției se judecă cu citarea:

- a) adoptatorului sau, după caz, a familiei adoptatoare;
- b) adoptatului care a dobândit capacitate deplină de exercițiu;
- c) Direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului sau, în cazul adopțiilor internaționale, a Oficiului.

(2) Copilul care a împlinit vârsta de 10 ani va fi întotdeauna ascultat.

Art. 59. – (1) În situația încetării adopției ca urmare a declarării nulității acesteia, adoptatul redobândește numele de familie avut înainte de încuviințarea adopției.

(2) Părinții firești ai copilului redobândesc drepturile și îndatoririle părintești dacă instanța nu decide instituirea tutelei sau a altor măsuri de protecție specială a copilului, în condițiile legii.

Art. 60. – Hotărârile judecătorești privitoare la nulitatea adopției, rămase irevocabile, se comunică Oficiului de către Direcție, în vederea efectuării mențiunilor necesare în Registrul Național pentru Adopții.

CAPITOLUL VII

Dispoziții procedurale comune

Art. 61. – (1) Instanțele judecătorești române sunt competente să judece cererile prevăzute de prezenta lege dacă cel puțin una din părți are domiciliul în România.

(2) Instanțele judecătorești române sunt exclusiv competente să judece procesele privind încuviințarea deschiderii procedurii adopției interne, încredințarea în vederea adopției și încuviințarea adopției dacă cel ce urmează a fi adoptat are domiciliul în România și este cetățean român sau străin fără cetățenie.

(3) Cererile prevăzute de prezenta lege sunt de competența tribunalului în a cărui rază teritorială se află domiciliul adoptatului. Cauzele pentru judecarea cărora nu se poate determina instanța competentă se judecă de Tribunalul București.

(4) Cererile de deschidere a procedurii adopției interne, cererile de încredințare a copilului în vederea adopției și cererile de încuviințare a adopției se judecă în primă instanță potrivit regulilor prevăzute de Cartea III – *Dispoziții cu privire la procedurile necontencioase* din Codul de procedură civilă, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege.

(5) Hotărârile prin care se soluționează cererile prevăzute de prezenta lege nu sunt supuse apelului. Exercițarea recursului suspendă executarea.

Art. 62. – Cererile prevăzute la art. 61 alin.(3) sunt scutite de taxa judiciară de timbru și se soluționează cu celeritate.

Art. 63. – (1) Cererile prevăzute la art. 61 alin.(3) se soluționează de complete specializate ale instanței judecătorești, în camera de consiliu, cu participarea obligatorie a procurorului.

Prezentarea de către Direcție a raportului de anchetă socială privind copilul este obligatorie.

(2) Judecarea cererilor referitoare la deschiderea procedurii adopției interne a copilului se face cu citarea părinților firești ai copilului sau, după caz, a tutorelui și a Direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului.

(3) Judecarea cererilor de încredințare a copilului în vederea adopției interne, precum și a celor de încuviințare a adopției se face cu citarea Direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, a Direcției în a cărei rază teritorială domiciliază adoptatorul sau familia adoptatoare și a persoanei sau familiei adoptatoare.

(4) Judecarea cererilor de încuviințare a adopției internaționale se face cu citarea Direcției în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului, al persoanei sau familiei adoptatoare, precum și a Oficiului.

(5) Judecarea cererilor de încuviințare a adopției prevăzute la art. 5 alin.(3) se face cu citarea adoptatorului sau a familiei adoptatoare și a adoptatului, iar judecarea cererilor de încuviințare a adopției prevăzute la art.20 lit.b) se face cu citarea adoptatorului și a părinților firești ai adoptatului.

Art. 64. – (1) Instanța poate administra orice probe admise de lege.

(2) La judecarea cererii referitoare la deschiderea procedurii adopției interne a copilului, precum și a cererii de încredințare în vederea adopției, ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani este obligatorie, iar la încuviințarea adopției copilului care a împlinit vârsta de 10 ani i se va solicita consimțământul.

(3) Opinia copilului exprimată la judecarea cererilor prevăzute de prezenta lege va fi luată în considerare și i se va acorda importanța cuvenită, avându-se în vedere vârsta și gradul acestuia de maturitate. În situația în care instanța hotărăște în contradictoriu cu opinia exprimată de copil, aceasta este obligată să motiveze rațiunile care au condus la înlăturarea opiniei copilului.

CAPITOLUL VIII

Registrul Național pentru Adopții

Art. 65. – (1) În scopul întocmirii și organizării la nivel național a evidenței în materia adopției, Oficiul are obligația întocmirii și ținerii la zi a Registrului Național pentru Adopții.

(2) Registrul conține datele referitoare la adoptatorul sau familia adoptatoare, române și străine, precum și cele referitoare la copiii pentru care a fost deschisă procedura adopției interne, pentru cei pentru care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească de încredințare în vederea adopției, de încuviințare a adopției sau de declarare a nulității acesteia.

Art. 66. – (1) În scopul întocmirii și organizării de către Oficiu a evidenței prevăzute la art.65, Direcția în a cărei rază teritorială se află domiciliul copilului transmite Oficiului copii ale următoarelor documente:

- a) hotărârea judecătorească prin care s-a încuviințat deschiderea procedurii adopției naționale;
- b) hotărârea judecătorească de încredințare în vederea adopției;
- c) hotărârea judecătorească de încuviințare a adopției;
- d) hotărârea judecătorească de declarare a nulității adopției;
- e) atestatul eliberat potrivit art. 19 alin. (2).

(2) Documentele prevăzute la alin.(1) se transmit în termen de 5 zile de la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești sau, respectiv, în termen de 5 zile de la data emiterii atestatului.

(3) Documentul prevăzut la alin.(1) lit. e) va fi însoțit de toate informațiile cu privire la persoanele sau familiile pentru care s-a emis atestatul.

CAPITOLUL IX

Dispoziții finale, tranzitorii și sancțiuni

Art. 67. – (1) Oficiul ia toate măsurile ce se impun, conform prevederilor Convenției de la Haga, în vederea prevenirii câștigurilor necuvenite, financiare sau de altă natură, ce ar putea fi realizate cu prilejul adopției și descurajării oricăror practici contrare obiectivelor acestei convenții și prezentei legi.

(2) Oficiul stabilește o taxă unică și fixă, determinată pe baza costurilor maxime corespunzătoare tuturor serviciilor aferente îndeplinirii procedurii adopției internaționale, cu excepția celor reglementate în legi speciale.

(3) Taxa prevăzută la alin.(2) este defalcată pe categorii de cheltuieli și se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

(4) Plata taxei este efectuată de către adoptator sau familia adoptatoare prin transfer bancar către Oficiu și autoritatea centrală ori organizația acreditată sau autorizată din statul de domiciliu al părinților adoptatori. Taxele percepute de Oficiu se fac venit la bugetul de stat în termen de 5 zile lucrătoare de la încasarea lor.

Art. 68. – Sunt interzise donațiile și sponsorizările, precum și oferirea de către adoptator sau familia adoptatoare, în nume propriu sau prin persoane interpuse, în mod direct sau indirect, de orice foloase materiale necuvenite Oficiului, Direcțiilor implicate sau persoanelor fizice din cadrul instituțiilor publice implicate în procesul de adopție.

Art. 69. – (1) Este interzisă participarea organismelor private în procedura adopției internaționale desfășurată în România. Interdicția se aplică și membrilor sau personalului acestora, cu excepția situației în care au calitatea de adoptator.

(2) Autoritățile române pot colabora în ceea ce privește adopția internațională cu organisme private care își desfășoară activitatea pe teritoriul statului primitor, numai dacă acestea sunt acreditate de statul respectiv și autorizate conform prevederilor art.43 alin.(3).

(3) În situația în care se constată nerespectarea dispozițiilor alin.(1) și (2), Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului este obligată să solicite instanței judecătorești dizolvarea persoanei juridice implicate.

(4) Serviciile și activitățile ce pot fi derulate de către fundații, asociații sau federații în cadrul procedurilor adopției naționale se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

Art. 70. – (1) Fapta părintelui sau a reprezentantului legal al unui copil de a pretinde sau primi, pentru sine sau pentru altul, bani ori alte foloase materiale în scopul adopției copilului se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta persoanei care, fără drept, intermediază sau înlesnește adoptarea unui copil, în scopul obținerii de foloase materiale sau de altă natură.

Art. 71. – (1) Atestatul de persoană sau familie aptă să adopte, eliberat anterior intrării în vigoare a prevederilor prezentei legi, este valabil pentru o perioadă de un an de la data eliberării lui.

(2) Prevederile art. 21 se aplică în mod corespunzător persoanelor sau familiilor prevăzute la alin.(1).

Art. 72. – (1) Cererile pentru încuviințarea adopției aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data intrării în vigoare a prezentei legi se soluționează potrivit dispozițiilor legale în vigoare la data introducerii cererii.

(2) Persoanele și familiile care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, aveau copii încredințați în vederea adopției, vor putea introduce cereri pentru încuviințarea adopției, care vor fi soluționate potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.25/1997 cu privire la regimul juridic al adopției, aprobată cu modificări prin Legea nr.87/1998, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În toate celelalte cazuri, întreaga procedură a adopției va trebui să se conformeze dispozițiilor prezentei legi.

(4) În scopul aplicării dispozițiilor prezentei legi, Oficiul va renegocia acordurile bilaterale și multilaterale în domeniul adopției încheiate de România cu alte state, care vor fi publicate în Monitorul Oficial al României.

Art. 73. – În situația copiilor cu privire la care s-au făcut comunicări de către comisiile pentru protecția copilului în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 25/1997 privind regimul juridic al adopției, aprobată cu modificări prin Legea

nr. 87/1998, cu modificările și completările ulterioare, și aflați în evidența Comitetului Român pentru Adopții la data intrării în vigoare a prezentei legi, dispozițiile art.22-24 se aplică în mod corespunzător.

Art. 74. – (1) În situația copiilor declarați judecătorește abandonati în temeiul prevederilor Legii nr. 47/1993 cu privire la declararea judecătorească a abandonului de copii, Direcția are obligația să reevalueze împrejurările care au stat la baza stabilirii măsurilor de protecție pentru acești copii și să întocmească planul individualizat de protecție.

(2) Dacă planul individualizat de protecție are ca finalitate reintegrarea copilului în familie sau în familia extinsă, Direcția solicită instanței judecătorești redarea exercițiului drepturilor părintești sau, după caz, delegarea acestora membrilor familiei extinse unde copilul urmează să fie plasat.

(3) Instanța competentă să soluționeze cererile privind redarea sau, după caz, delegarea drepturilor părintești este tribunalul de la domiciliul copilului.

(4) Judecarea cererii se face cu citarea părinților sau, după caz, a membrilor familiei extinse, a Direcției în a cărei rază teritorială domiciliază copilul și cu participarea obligatorie a procurorului. Cererea va fi însoțită de raportul de anchetă socială întocmit de Direcția în a cărei rază teritorială domiciliază copilul.

Art. 75. – (1) Prezenta lege intră în vigoare la 1 ianuarie 2005, cu excepția prevederilor art.43 alin.(3), art.67 alin.(3), art.69 alin.(4) și art.77 care intră în vigoare la 3 zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României.

(2) Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor art.43 alin.(3), art.67 alin.(3), art.69 alin.(4) și art.77 se elaborează de către Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție.

(3) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă următoarele acte normative:

a) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/1997 privind regimul juridic al adopției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 12 iunie 1997, aprobată cu modificări prin Legea nr.87/1998, cu modificările și completările ulterioare;

b) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2001 pentru suspendarea temporară a tuturor procedurilor referitoare la adopțiile internaționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 633 din 9 octombrie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 347/2002, cu modificările ulterioare;

c) Hotărârea Guvernului nr. 245/1997 cu privire la criteriile de autorizare a organismelor private care desfășoară activități în domeniul protecției drepturilor copilului prin adopție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 5 iunie 1997;

d) orice alte dispoziții contrare prezentei legi.

(4) La 3 zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, se abrogă următoarele acte normative:

a) Legea nr. 47/1993 cu privire la declararea judecătorească a abandonului de copii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 8 iulie 1993;

b) Hotărârea Guvernului nr. 1315/2000 privind unele măsuri pentru protecția drepturilor copilului prin adopție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 19 decembrie 2000.

Art. 76. – Autorizațiile emise de către Comitetul Român pentru Adopții în baza Hotărârii Guvernului nr. 245/1997 cu privire la criteriile de autorizare a organismelor private care desfășoară activități în domeniul protecției drepturilor copilului prin adopție își încetează valabilitatea de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 77. – În termen de 30 de zile de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, vor fi elaborate normele metodologice de aplicare a prezentei legi, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.

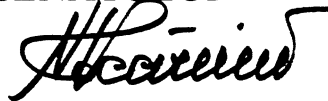
Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

Valer Dorneanu

PREȘEDINTELE
SENATULUI

Nicolae Văcăroiu

București, 273
Nr. 21 iunie 2004